

EUROWEEK

2010

Stara Zagora, Bulharsko

1. 10. – 7. 10. 2010

Euroweek

setkání učitelů a studentů zemí Evropské unie

1. Stručná charakteristika mezinárodního projektu Euroweek

1.1. Historie projektu

Počátky celého projektu sahají do roku 1992, tedy do roku podpisu Maastrichtské smlouvy. Počínaje tímto rokem se sjíždí na dobu jednoho týdne do jednoho z hostitelských měst skupiny studentů a pedagogů z jednotlivých zemí Evropské unie. Skupiny jsou zpravidla tvořeny osmi studenty a dvěma pedagogy. Každou zemi reprezentuje vždy jedna střední škola, s postupným rozšiřováním Evropské unie roste tedy i počet škol, zastoupených v projektu. První setkání proběhlo v belgickém městě Kain, zatím poslední v roce 2010 v bulharské Staré Zagoře.

1.2. Základní idea projektu

Smyslem projektu je přispívat prostřednictvím celé řady aktivit ke vzájemnému poznávání mladých lidí z různých zemí EU. Výjimečnost celého projektu spočívá v tom, že na jednom místě, v jednom městě se setkává skutečně téměř celá Evropa – od Malty po Finsko, od Portugalska po Litvu. Žáci tak mají možnost v každodenním intenzivním kontaktu se žáky z ostatních zemí poznat, co mají společného a v čem se liší jednotlivé evropské kultury. Učí se být tolerantnější k jiným názorům i vnímavější k problémům celoevropského charakteru. Samozřejmě nejvíce poznatků získávají žáci i učitelé o hostitelské zemi. Jednak je na její bližší poznávání určena část programu, jednak jsou žáci zpravidla ubytováni v rodinách žáků hostitelské školy a mají tak příležitost zblízka sdílet jejich každodenní život.

1.3. Program

Program celého týdne vždy určuje příslušná hostitelská škola, vždy ovšem s ohledem na naplnění výše zmíněné základní myšlenky celého projektu. K pravidelným aktivitám tak patří taneční či dramatická vystoupení, představující kulturu jednotlivých zemí. Velmi oblíbený je též večer, věnovaný ochutnávkám národních kulinářských specialit, připravených jednotlivými národními týmy. Součástí programu bývá i seznámení s běžným výukovým procesem na hostitelské škole. Zahraniční delegace včetně pedagogů jsou při této příležitosti různými formami aktivně zapojovány do vhodných vyučovacích jednotek.

Část programu je samozřejmě věnována bližšímu představení hostitelské země. Od seznámení hostů s historií a současností hostitelského města, přes návštěvu zajímavých míst regionu až po návštěvu hlavního města příslušné země.

Na programu bývají též diskuse k nejrůznějším otázkám celoevropského významu. Tyto diskuse mají často překvapivě bouřlivý průběh, nezřídka velmi přesně zrcadlící spory a odlišnosti jednotlivých zemí na nejvyšších politických úrovních.

Samozřejmě každá hostitelská země přizpůsobuje výše zmíněné aktivity svým podmínkám a možnostem. Vždy je však kladen důraz na dostatek prostoru pro vzájemnou komunikaci jednotlivých účastníků.

2. Euroweek a Rokycany

2.1. Rokycany v Evropě

Gymnázium a SOŠ Rokycany se na projektu podílí od roku 2006, kdy jsme byli k účasti přizváni naší dlouholetou partnerskou školou ze Slovenska – Gymnáziem Jána Hollého v Trnavě. V rámci projektu studenti rokycanského gymnázia navštívili již pět zemí, pět hostitelských škol. Nizozemský Tilburg, dánský Kalundborg, německý Sangerhausen, slovenskou Trnavu a nakonec bulharskou Starou Zagoru. Ve všech těchto místech jsme mohli vidět velkou snahu organizátorů o co nejlepší reprezentaci nejen příslušné školy, ale také města a regionu, ve kterém tato škola sídlí. A samozřejmě, podle průběhu celého týdne, podle kvality programu, podle přístupu našich hostitelů si všichni účastníci daného ročníku projektu vytvářeli představu o celé zemi.

2.2. Evropa v Rokycanech

V roce 2012 se hostitelskou školou projektu Euroweek stane Gymnázium a SOŠ Rokycany. A stejně jako jsme se snažili v jednotlivých ročnících projektu zdárně reprezentovat naši školu, město a zemi jako hosté, stejně tak chceme být úspěšní i v roli hostitelů. Jsme hrdí na to, že budeme moci našim hostům ze všech koutů Evropy představit život v naší zemi, ale samozřejmě jsme si vědomi vysoké náročnosti celé akce na lidské i finanční zdroje i značné zodpovědnosti, kterou na sebe převzetím role hostitelské školy bereme. Bez aktivního přístupu zaměstnanců školy, žáků a jejich rodičů, ale též bez přispění představitelů města a kraje to bude úkol jen obtížně splnitelný.

Školy zapojené do projektu EUROWEEK

Belgie	Institut de la Sainte Union, Kain
Bulharsko	Lycee bilingue "Romain Rolland", Stara Zagora
Česko	Gymnázium Rokycany
Dánsko	Kalundborg Gymnasium, Kalundborg
Estonsko	Mustamäe Gümnaasium, Tallinn
Finsko	Oulun Lyseon Lukio, Oulu
Itálie	Conservatorio SSma Annunziata, Empoli
Litva	Vida Sinkeviciene Saule Private Secondary School, Vilnius
Lotyšsko	Gulbene Gymnasium; Gulbene
Lucembursko	Athénée de Luxemburg, Luxemburg
Německo	Geschwister-Scholl-Gymnasium, Sangerhausen
Nizozemí	Theresialyceum, Tilburg
Portugalsko	Escola Secundaria Alcaides de Faria, Barcelos
Rakousko	Höhere Technische Bundeslehrund Versuchsanstalt, Rankweil
Rumunsko	Colegiul Național "Moise Nicoară", Arad
Slovensko	Gymnázium Jána Holého, Trnava
Slovinsko	Gimnazija in ekonomska srednja sola, Trbovlje
Španělsko	IES Narcís Monturiol, Figueres
Velká Británie	Aquinas College, Stockport

EUROWEEK očima studentů

Zahajovací ceremoniál

Ráno jsme se postupně začali scházet na nádvoří „naší“ školy. Čekali jsme 5 minut, 10 minut, půl hodiny, a nikdo pořádně nevěděl na koho nebo na co. Tamní dechovka nám zahrála pár písní a pak se odebrala neznámo kam. Začaly se rozdávat vlajky a ostatní státy postupně odcházely. Jenom naše průvodkyně nevěděly, co se má dělat. A tak jsme stále čekali(jako obvykle), Tomš si mával s vlajkou a všichni byli spokojení. Najednou nám Kalina oznámila, že někam jdeme. Mezi posledními jsme dorazili do „Opera house“, Tomše s vlajkou jsme nechali v zákulisí a našli jsme naše místa. Zahajovací ceremoniál mohl začít.

Dvě moderátorky vystupují na pódium a postupně vyvolávají jména zúčastněných zemí. Během toho, co Tomš umisťoval naši vlajku do stojanu, proběhla na projektoru prezentace se základními údaji o ČR a zazněla česká polka. Pak už začalo pásmo uvítacích proslovů. Na pódium vystoupily všechny důležité osobnosti – starosta, ředitel a mnoho dalších, pro nás nepodstatných, lidí. Většinou četli své pečlivě připravené

papíry v bulharštině a překladatelé z řad studentů se snažili co nejdříve najít vhodná anglická slova. Občas bylo vtipné pozorovat úsilí, se kterým se chlapec snaží co nejrychleji všechno přeložit. Ani ne po 5 minutách se z řady před námi ozvalo : „Čo to má jakože byť? Oni stále dokola opakují to isté.“ Museli jsme našim sousedům dát za pravdu. Během dalších 20 minut jsme se seznamovali se Slováky, kteří byli nudnými a zdoluhavými proslovy stejně nadšení jako my. Naštěstí hlavní program už začal, a tak jsme se mohli opět pohodlně usadit v našich křeslech a nechat se unášet rozmanitými představeními.

Hlavní myšlenkou byl příběh o Orfeovi v podsvětí. Studenti četli bulharské znění legendy a na projektoru jsme si mohli přečíst to samé v angličtině. Příběh byl prokládán ukázkami tance, zpěvu lidových písní a hraním na různé nástroje. Všichni jsme se shodli, že by bylo daleko lepší, kdyby jejich vyprávění bylo v angličtině. Za pravdu nám dali i Bulhaři. Také nám objasnili důvod, proč bylo představení v jejich jazyce – učitelé si přáli, abychom si mohli vyslechnout původní znění a obdivovat tak „krásy“ bulharštiny. Podle nás jsme si tohoto jazyku užili za ten týden až dost.

Taneční vystoupení, které mě nejvíce zaujalo, byly tzv. „Světlušky“. Pódium potmělo a vešlo na něj mnoho děvčat, která v rukou držela hořící svíce. Do hudby s nimi různě točila a hýbala. Jediné, co jsme v té tmě mohli vidět, byly pohybující se plamínky. Bylo to jednoduché, ale zato efekt nádherný.

Vystoupení tamní „ZUŠ“ také nemělo chybu. Děti hrály na různé nástroje – přes bicí, dudy, banjo, až po klasický turecký nástroj, který se používá při hraní lidové hudby. Další součástí tohoto přestavení byly 3 skupiny tanečníků – malá děvčata v černých krojích s barevným vyšíváním, chlapci s červenými vestičkami, černou čepicí a bílými botami a slečny našeho věku oděné taktéž v tradičních bulharských krojích. Jejich vystoupení trvalo asi 10

minut a nemohli jsme se vynadívát. Sklidili asi největší aplaus z celého programu.

Dále jsme mohli vidět četná hudební představení. Hned na začátku usedla za klavír talentovaná žákyně školy a zahrála nejprve Turecký pochod a poté ještě jednu neznámou skladbu. Další slečna nám zazpívala jakousi píseň, která spíše připomínala vytí vlků na měsíc. Později jsme se dozvěděli, že se jedná o další z národních písní, ovšem ani samotní Bulhaři ji nemají rádi, ale je to tradice.

Z tanečních vystoupení jsme zhlédli balet na téma Orfeus a Eurydika v podsvětí, hip-hopovou skupinu a mladého sólistu imitujícího pohyby robota. Také výrazový tanec v podání malých víl, motýlů a berušek.

Program byl velmi pestrý a nebýt bulharské báje a zdlouhavého úvodu, při kterém se musel nudit téměř každý, vydržela bych ho sledovat od začátku do konce. I tak to byl nezapomenutelný zážitek.

Lucie Urbánková

Průvodci a hostitelé

Každá skupina měla 2 průvodce, kteří se starali o veškeré příchody skupin, řádné zapsání do sportovních a jiných událostí a vlastně zajišťovali program pro celou skupinu.

Naše první průvodkyně se jmenovala Kalina. Seznámili jsme se s ní již na letišti, kdy nás přivítala malá vysmátá slečna v letních džínových šatech na vysokých podpatcích a se slovy: „Budu vaše

průvodkyně pro následující rok.“ Tím začal týden nepřetržitého smíchu a bláznovin. Kalina byla všechno kromě spolehlivého a dobře informovaného průvodce. Byla kamarádka, bavič, komik, blázen a pilná žačka všech důležitých českých frází. S ní jsme měli o zábavu postaráno. Když zrovna neposkakovala kolem nás, neříkala vtipy, nedělala grimasy, tak nás zaručeně dostala nesprávným opakováním českých slovíček s legračním přízvukem.

Naše druhá průvodkyně jménem Gabi byla mnohem snaživější zajistit nám všechny nejnovější informace a řádně nás na vše připravit. Kvůli zmatené organizaci se jí to někdy moc nedařilo, byla stále velmi napnutá a vystresovaná. Ve snaze zajistit nám vše, co jsme chtěli, stále někam běhala a velice se starala, abychom se cítili dobře, možná na úkor jejího klidu a pohodlí. Přestože jsme jí asi způsobovali hodně starostí, byla jedna z těch, kteří při našem odjezdu nejvíce plakali.

Každý ve skupině měl také svého hostitele, což byla osoba kolem 16 let, u které jsme bydleli a trávili s ním všechnen volný čas. Po výuce a všech školních akcích pro nás den nekončil, právě naopak. Před školou si nás vždy vyzvedli naši hostitelé a odvedli nás domů, kde nás pohostili tradičními bulharskými jídly a pochutinami. Právě u nich doma jsem se naučila nejvíce o Bulharsku. Rodina mé hostitelky, přestože neuměla moc dobře anglicky, mě vždy zasvětila do jejich běžného života a snažila se mě toho naučit co nejvíce. Byla z nich poznat zdravá hrdost a vlastenectví, když mi vyprávěli o svých zvycích, legendách a když mi vysvětlovali, z čeho je právě to jídlo, které teď přede mnou leží na stole a které mi tak moc chutná.

Ani touto rodinnou debatou den nekončil. Po vydatné večeři jsme se vydávali do města, kde jsme měli předem domluvený sraz nejen sami se sebou, ale i s našimi průvodci a s jejich přáteli, kteří byli vděční, že si s námi

mohou pokecat anglicky. Tudíž jsme se více družili s Bulhary než s ostatními účastníky Euroweeeku. To nám však vůbec nevadilo, protože Bulhaři jsou velice přátelští a jejich humor se nám zamlouval. Dorozumět se s našimi hostiteli nebyl vůbec problém, přestože jim bylo pouze 16 a většina z nich měla angličtinu až jako 2. jazyk. Jediný, kdo měl problém s hostitelem, byla Lucka, která se bohužel poslední den musela přestěhovat jinam, neboť si se svou hostitelkou vůbec nerozuměla.

My ostatní jsme však problém neměli, dokonce jsme si se svými hostiteli vyměnili adresy a stále si dopisujeme v naději, že jim jednou budeme moci jejich pohostinnost oplatit v Čechách.

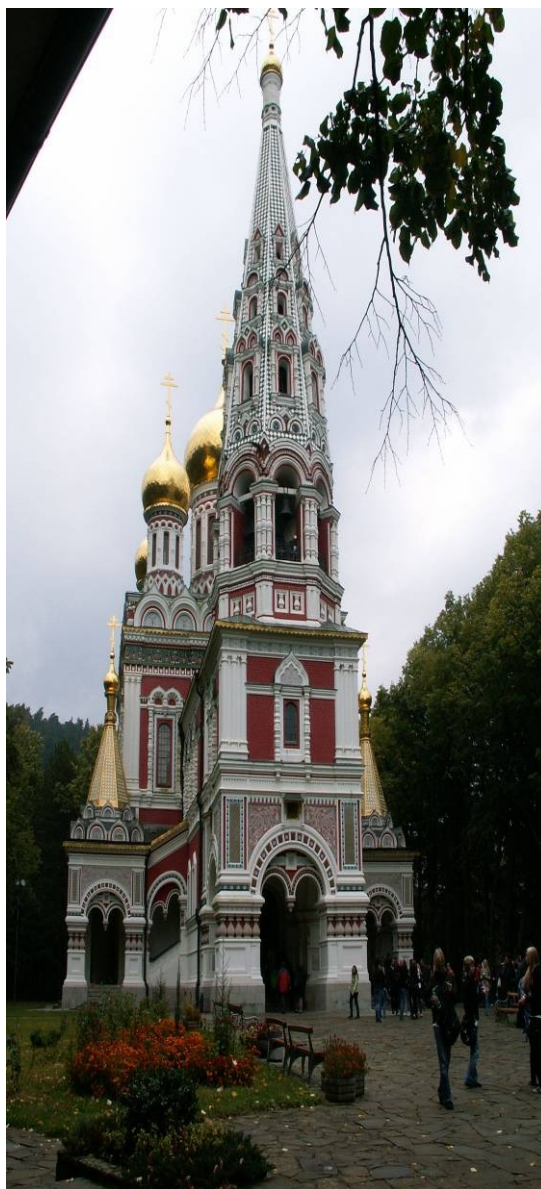
Jitka Štěpánová

Za kulturou

Nastal den, kdy jsme měli vyrazit na obhlídku místních historických pamětihodností. Hned ráno jsme narazili na první mírnou překážku plnohodnotného prožití výletu – počasí, ale ani tak nám to nezkazilo dobrý pocit z budoucího kulturního zážitku. Cestou na první stanoviště se chopila zábavy naše a slovenská výprava. Celý autobus rozeznávaly národní slovenské a české písně, k potěšení výpravy španělské a italské.

Dorazili jsme na první kulturní zastávku – ruský kostel. Na první pohled nás bil do očí jasný ruský sklon k megalomanství až kýčovitosti, ale nic urážlivého nebo pobuřujícího. Tento kostel byl vystavěn jakožto výraz úcty padlým ruským a bulharským vojákům v době války s Tureckem za nezávislost Bulharska. Uvnitř na nás čekal pravoslavný kněz, který byl očividně velmi potěšen z naší delegace čítající 5 autobusů, plných dychtivých badatelů s fotoaparáty. I jeho nezdolná, pevná a svatá trpělivost našla svou hranici.

Další zastávka byla ve skanzenu Šipka. Malá vesnička, plná ukázek tradičního bulharského řemesla a malých obchůdků. Řezbářství na plné čáře dominovalo. V jednom z obchůdků se mimo jiné prodávaly i malé vyřezávané píšťalky, což bylo po chvíli slyšet na každém rohu. Bylo také poznat, že Bulhaři jsou nebo alespoň byli národem velmi průbojným. V nemalém počtu obchodů se prodávaly nože, sekery, dýky. V budově sloužící jako jediné muzeum areálu jsme pak pro změnu narazili na nože, sekery, dýky. Poté, co jsme minuli malý obchůdek se sladkostmi, který každou chvíli hrozil kolapsem v důsledku nadměrného počtu dychtivých ochutnavačů, jsme konečně našli místo na odpočinek, občerstvení a obrázkovou dokumentaci členů naší výpravy při jídle...

V poslední části výletu nás uvítalo město Veliko Tarnovo se svojí dominantou – zříceninou pevnosti Carevec. Po překročení dlouhého mostu vedoucího přes propast chránící hradby pevnosti o více než důstojném obvodu a výšce jsme dorazili na malé nádvoří. Po pár krocích hlouběji do útrob stavby jsme objevili systém zvonů stále funkčních. Po pozornějším pohledu jsme zjistili, že minimálně jeden z nich byl odlit v Čechách (celkový podíl českých umělců a architektů na moderní bulharské kultuře je nemalý). Také jsme zavítali do kostela na nejvyšším bodě pevnosti, kde nás čekalo překvapení. Aby malby, které krásily vnitřek kostela, došly pochopení, musely být pozorovány zrakem člověka, který má značné pochopení pro moderní umění. Poté jsme prozkoumávali samotné město pod pevností. To se

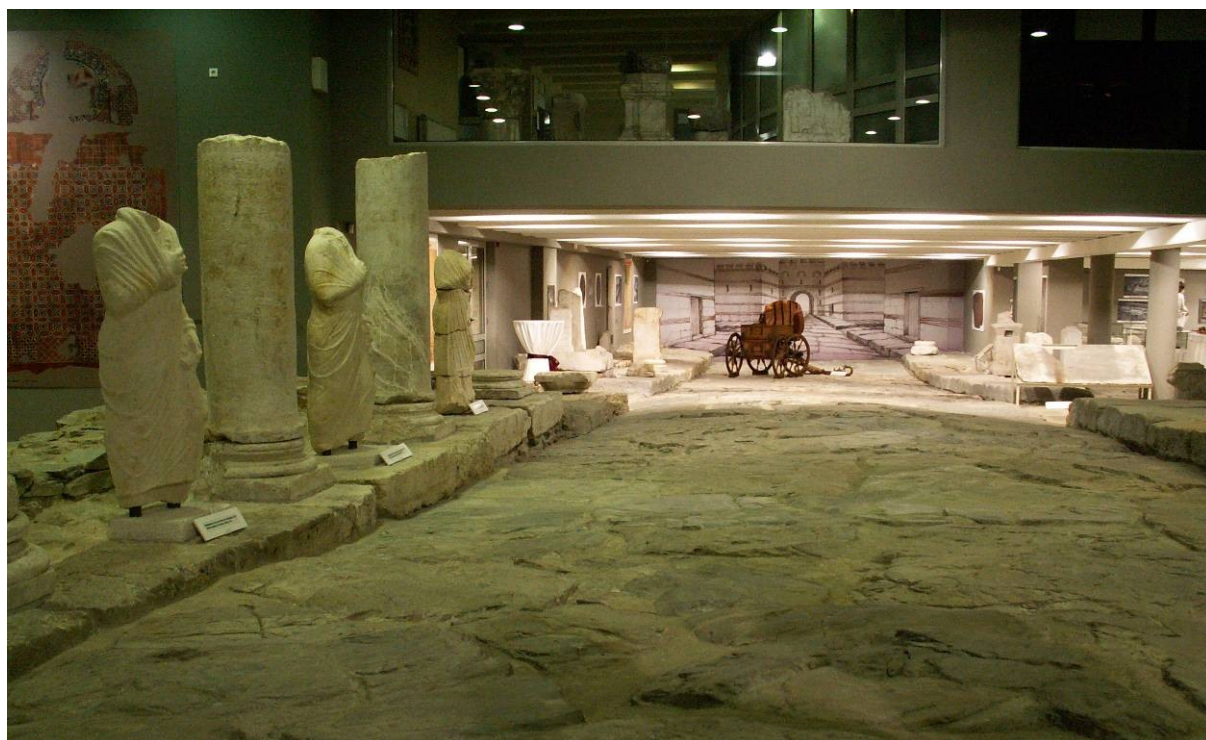
samozřejmě neobešlo bez řádné ochutnávky zdejší „zrzavé vody“. Při každém loku Zagorky se ovšem v Čechovi, a zvláště tomu z Plzeňského kraje, prohlubuje stesk po vlasti.

V každém případě jsme si celý výlet plně užili :)

Tomáš Rajzr

Sportovní den a návštěva muzea

Sportovní den se měl původně konat na hřišti venku, tou dobou už ale třetí den v kuse přšelo, tak se akce přesunula do školní tělocvičny. To s sebou neslo hned několik problémů. Štafeta 4x400m neměla kde se konat, tu organizátoři celkem rychle nahradili improvizovanou opičí dráhou. Dalším háčkem bylo nějak uřídít příliš moc lidí v příliš malém prostoru, ale i když to tak ze začátku nevypadalo, po chvíli se situaci podařilo zvládnout, a tak si všichni zbylou polovinu badmintonového turnaje (ten jsme nevyhráli) užili. Následující opičí dráha se pak také obešla bez větších potíží (tu jsme taky nevyhráli).

Návštěva muzea a galerie umění byla hezká. Při přestavbě Staré Zagory se našly pozůstatky římské dálnice, které byly centrem zdejšího muzea, které se orientovalo převážně na římskou historii. Další části římských vykopávek se pak nacházely i na dalších místech ve městě, například na poště. Většinu návštěvníků muzeum zas až tak nezaujalo. Slovinci například nudu vyřešili tím, že na 30 minut zabrali výtah a jezdili nahoru a dolů. A protože většina Evropy ví o blízkosti Čechů a Slováků, od té doby česká delegace raději prohlašovala, že je z Litvy. Do galerie umění se přišli podívat jen ti, co měli zájem, takže se zde sešlo méně lidí (a nebyl tam výtah). Galerie byla hezká, vlastně jako většina galerií v Evropě.

Jiří Roub

Vyučování

Výuka probíhala přímo v prostorách jazykové střední školy Romaina Rolanda. Dotace byla dvouhodinová. První část tvořila hodina bulharštiny a druhá byla volitelná. Naše delegátky nám oznámily pozdě, že se každý máme zapsat na předměty dle svého gusta. Takže jediné, co na nás zbylo, byla etika ve francouzštině, na kterou šla většina týmu, mně ale tento jazyk není vlastní, a proto

jsem se zapsal do kurzu německé literatury.

V první hodině jsem se naučil pár základních slov a písmen cyrilice a také říci krátký rozhovor. Ve druhé hodině němčiny jsme s kolegy z ostatních zemí konverzovali na základě článku o problémech náctiletých. Konverzovali, nevím jestli je to to správné slovo. Většina lidí spíše poslouchala, protože už na jiných seminářích, na které by chtěli, nebylo místo. Vyučovala nás rodilá mluvčí a úroveň výuky, ale i studentů okolo mě byla velice dobrá.

Patrik Havlán

Jídlo, hudba a noční život...

Jídlo: Každý ví, že z Bulharska pochází pokrmy jako šopský salát nebo třeba čevapčiči. Já okusil bulharskou kuchyni v její skutečné podobě, stravovali jsme se totiž v rodinách svých hostitelů, u kterých jsme bydleli. Občas jsme sice jedli přímo ve škole, když byl například nějaký zvláštní program, ale většina jídel, které jsme zde ochutnali, byla přímo od „našich“ Bulharů. Zdejší kuchyně se hodně zakládá na nejrůznějších druzích mletého masa a základní ingrediencí je sýr, většinou kozí. Za onen týden jsem měl mleté maso asi pětkrát a to v nejrůznějších podobách (sekaná, karbanátek, pro Bulharsko typická musaka,...). Něco mi chutnalo, něco samozřejmě méně, ale nejvíce jsem si oblíbil sladké pečivo, které jsme mohli ochutnat během workshopů. Bulhaři cukrem rozhodně nešetří. Při návštěvě skanzenu jsem zakoupil pár zdejších

sladkostí, po většině z nich jsem měl neskutečně olepenou pusku, ale chuťově byly dobré. Zklamáním byly hranolky s kozím sýrem (místo kečupu), to se snad ani nedá pozřít. Něco tak nechutně kyselého jsem v životě nejedl. Také jsem se bál (a ani neodvážil) vyzkoušet tarator, což je zdejší studená polévka připravovaná z kyselého mléka, nastrohané okurky a česneku. Na něco takového nejsem stavěný, nicméně ostatní pokrmy byly vesměs dobré, nemohl jsem si stěžovat.

Hudba: Mé první setkání s bulharskou hudbou bylo hned po příchodu do rodiny. Můj host Ivaylo pocítil silnou potřebu okamžitě mi pustit bulharský hip-hop, a jelikož nejsem velký fanoušek tohoto stylu, tak čtyřminutový song pro mě trval neskutečně dlouho. Odkýval jsem, že písnička je skvělá, a můj bulharský kamarád byl nadmíru spokojený. Největší počet vystoupení jsme zhlédli hned druhý den při zahajovacím ceremoniálu. Představili se nám různí umělci, klavírní virtuoska, orientální zpěvačka nebo třeba seskupení hrající tradiční bulharskou muziku v krojích (bylo úžasné pozorovat malinkaté děti brnkat na kytaru nebo fidlat na housličky). Při průvodu městem jsme naopak uslyšeli jazzové trio či pochodovou skupinu. Dozvěděl jsem se, že asi nejpoblíbenější mezi lidmi, hlavně těmi staršími, jsou místní pop-folkové kapely. Je znát, že zdejší kultura (včetně hudby) je hodně ovlivněná sousedním Tureckem, nicméně mladí lidé čím dál tím více preferují moderní žánry a zahraniční interprety.

Noční život: Pro mě (a troufám si tvrdit, že i pro ostatní) byl „noční život“ tou nejoblíbenější částí celého pobytu. Když skončil oficiální program Euroweeky, měli jsme volno a mohli jsme dělat, co jsme chtěli. Většinou se sešla naše česká delegace (+ všichni naši bulharští kamarádi) a vyrazilo se buď někam do klubu na drink, nebo k někomu domů na film. Bulhaři

jsou velmi příjemní a usměvaví lidé, často jsme hráli kulečnick, učili jsme se mluvit sprostě v tom druhém jazyce nebo jsme si prostě jen povídali a dozvídali se nové věci o našich hostitelích. Jediná nevýhoda byl jeden zvláštní zákon, který praví, že každý, komu není osmnáct let, musí být vždy do deseti doma, jinak rodiče mohou platit vysoké pokuty. Ne vždy bylo toto pravidlo dodrženo, ale naštěstí nás nikdo nikdy nechytl, tudíž nebyly žádné problémy .

Euroweek byla opravdu skvělá zkušenost.

Tomáš Mařík

Scénky, divadlo

Již po přihlášení na Euroweek jsme věděli, že budeme dělat jakési divadlo, což měl být určitý příběh z našich dějin. My jsme si připravili scénku z pověsti o Golemovi. Tuto scénku jsme museli připravit před odjezdem na Euroweek ve svém volném čase. Někdy byla otrava se scházet (třeba při slunečném nedělním odpoledni), ale jindy zase byla na schůzkách zábava.

Vše jsme si secvičili v Rokycanech, v Bulharsku už pak nebyl čas na zopakování scénky. Jednoho dne nám před obědem naši průvodci oznámili, že po obědě budeme předvádět naši scénku :D. Byli jsme trochu překvapeni, ale každý si nakonec stihl doběhnout pro kostým k hostitelům domů. Když jsme se konečně dostavili do místnosti s předpokládaným výstupem, byli jsme zděšení. Místnost byla malinká, bylo tam jen 6 dalších zemí. „Jakto, že neuvidíme ostatní země? Já chci vidět například vidět vystoupení Slováků, kteří se před námi chlubili v autobuse, jak to mají skvělé,“ říkal jsem si... Nyní už chápu, že to bylo z časových důvodů, protože než by 19 zemí předvedlo svoje scénky, tak bychom tam seděli do noci.

Ještě než jsme se usadili, tak při pohledu na podium jsme v rychlosti začali předělávat rozmístění postav po podiu, neboť prostor za podiem nebyl průchozí... Vše se začalo velice hrotit a na každém z nás byla vidět nervozita a strach z propadáku.

Nicméně i přes chaos a strašné nervy, které před dostavením se na vystoupení předcházely, jsme postupně dostávali naději, že to nebude až tak strašné. Viděli jsme, jak Rakušané improvizují na pódiu a občas se jim něco ne zrovna povede (například když zjistili, že nemají čím uškrtit draka, tak jim někdo z diváků hodil vlajku Rakouska :-D), nebo když se španělská dívka hrající princeznu, natáhla na schodech :-D) či když se scénka jednoho státu skládala jen z toho, že dvě holky

začaly něco předčítat z papíru a nebylo jim vůbec rozumět. Překvapili Portugalci, kteří si připravili stínové divadlo. Povedlo se jim a hlavně to bylo něco odlišného a zajímavého.

Naše divadlo proběhlo skvěle, myslím si, že bez problémů a známek nepřipravenosti. Při některých scénkách byl znát problém s mikrofony (jestliže na podiu hraje 5 herců, tak se nemohou střídat o jeden mikrofon, který navíc musejí držet v ruce). My jsme měli štěstí, že jsme si všechny zvuky i s řečí nahráli. Takže z hlediska zvukové stánky se nebojím říci, že jsme to měli nejlepší...

Všechny příběhy jsou popsány v brožurce, kterou jsme každý dostali. Myslím, že určitě stojí za to do ní alespoň nahlédnout. Jinak doufám, že ještě někdy v nejbližších dnech dostaneme poštou DVD s video záznamem všech scének. V případě zájmu o zhlédnutí těchto příběhů se informujte v kabinetu angličtiny. :-)

Tomáš Nosek

